

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.IV.35.537/2020/3.

A tanács tagjai: Dr. Balogh Zsolt a tanács elnöke, Dr. Kiss Árpád Lajos előadó bíró, Dr. Horváth Tamás bíró,

A felperes: felperes¹

(cím¹)

A felperes képviselője: dr. Gáldi Nóra egyéni ügyvéd

cím²

Az alperes: Magyar Államkincstár Budapesti és Pest Megyei Igazgatósága

(cím³)

Az alperes képviselője: dr. Horváth Linda Katalin kamarai jogtanácsos

A per tárgya: normatív szociális támogatásra jogosultság

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Törvényszék 19.K.701.803/2020/8. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 19.K.701.803/2020/8. számú ítéletét hatályában fenntartja;
- megállapítja, hogy a feljegyzett 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes mint fenntartó az egyházi és nem állami fenntartású szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi szolgáltatók, intézmények és hálózatok állami támogatásáról szóló

489/2013. (XII.18.) Korm. rendelet (Átr.) 6. § (1) bekezdése alapján 2017. évre vonatkozóan 2016. november 30-án támogatási kérelmet nyújtott be a Magyar Államkincstár Budapesti és Pest Megyei Igazgatóságához (a továbbiakban: elsőfokú hatóság). A felperes a nem állami, egyházi szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi intézményfenntartók 2017. évi támogatásának igényléséhez szükséges adatlapon az „egyházi jogi személy” fenntartótípust jelölte be, továbbá az egyéb érdekelt (a továbbiakban: szolgáltató) tekintetében a Magyarország 2017. évi központi költségvetéséről szóló 2016. évi XC. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 2. melléklet III. pont 3. alpont d) pont db) alpontja alapján házi segítségnyújtás (személyi gondozás) jogcímen 10,45 főre igényelt támogatást.

[2] Az elsőfokú hatóság a felperes 2017. évre vonatkozó támogatási kérelméről 2017. január 13-án kelt, BPM-ÁHI/556-1/2017. számú határozatával döntött akként, hogy a felperes egyházi fenntartói minőségének a támogatás megállapítása szempontjából történő elismerését elutasította, valamint a házi segítségnyújtás (személyi gondozás) jogcímen támogatást nem állapított meg. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2017. április 10-én kelt, KINCSTK/5613-2/2017. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Kifejtette, hogy elválik egymástól az egyház és az egyházi kiegészítő támogatásra jogosult, bevett egyházi fenntartó fogalma. A felperes nem minősül bevett egyháznak, így annak belső szabálya szerint jogi személyiséggel rendelkező egységének sem. A fellebbezésre tekintettel kiemelte, hogy az egyházi kiegészítő támogatásra való jogosultság szempontjából releváns feltétel a bevett egyháznak minősülés, amely az Országgyűlés által történő elismeréssel jöhet létre. A bevett egyházak felsorolását a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.) melléklete tartalmazza, amelyben a felperes nem szerepel és az Ehtv. 9. § (1) bekezdésében foglaltaknak sem felel meg. Az alperesi döntés utalt a Kúria joggyakorlatára, e körben kiemelve a Kfv.III.35.369/2014/5. számú ítéletét.

[3] A házi segítségnyújtás körében az alperesi határozat a Kvtv. 2. melléklet III. pont 3. alpont d) pontjára, a szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi szolgáltatók, intézmények és hálózatok hatósági nyilvántartásáról és ellenőrzéséről szóló 369/2013. (X.24.) Korm. rendelet (Sznyr.) 50/B. § (2) bekezdésére, a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (Szoctv.) 138. § (5) bekezdésére hivatkozott. Rögzítette, hogy a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivataltól (NRSZH) kapott adatok alapján a szolgáltató vonatkozásában az igénybevevői nyilvántartásban 2016. február 1. napján házi segítségnyújtásban személyi gondozásra megállapodással rendelkező ellátottak száma 0 fő volt. Az alperesi döntés arra hivatkozott, hogy adott jogcímen a 2017. évi költségvetési támogatásra való jogosultságot a 2016. február 1-én személyi gondozásra megállapodással rendelkező ellátottak befogadott létszáma alapozza meg. Figyelemmel arra, hogy ez a feltétel nem teljesült, ezért a felperes házi segítségnyújtás, személyi gondozás jogcímen támogatásra nem jogosult.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes az alperesi határozattal szemben keresetet terjesztett elő, amelyben annak az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon helyezését és az elsőfokú közigazgatási szerv új eljárásra történő utasítását kérte. Keresetében hivatkozott az Alkotmánybíróság 6/2013. (III. 6.) számú határozatára [helyesen 6/2013. (III. 1.) AB határozat] (a továbbiakban: Abh.), amely az Ehtv. több rendelkezését a hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal megsemmisítette, illetve megállapította, hogy azok hatálybelépésüktől kezdődően nem alkalmazhatóak. A felperes szerint az Abh. indokolásának [215.] pontja kifejezetten rögzítette, hogy a felperes az egyházi jogállását nem veszítette el. A civil szervezetek névjegyzékében feltüntetett adatai vonatkozásában előadta, hogy a Nyíregyházi Törvényszék a 11.Pk.60.077/1990/118. számú végzésével a felperest alapcélként vallási tevékenységet végző egyesületként nem jogerősen nyilvántartásba vette. A felperes a végzés ellen fellebbezést terjesztett elő, mely folytán eljár Debreceni Ítéltábla a Pkf.II.20.405/2013. számú döntésével a végzést hatályon kívül helyezte és a változásbejegyzési eljárást megszüntette. A felperes tehát jogerősen soha nem alakult át egyesületté, vagyis a nyilvántartásban szereplő adatok tévesek. Továbbá előadta, hogy a felperes egyházi státusza ügyében folyamatban van az Ehtv. 33. § (3) bekezdése és 37. § (1) bekezdése szerinti átalakulási eljárás. Hangsúlyozta, hogy a civil szervezetek névjegyzékében szereplő, a felperes egyesületi jogállására vonatkozó adat, valamint az arra alapított alperesi határozat az Ehtv. 33. § (3) bekezdésének c) pontjába és az Ehtv. 33. § (4) bekezdés a) pontjába ütközik.

[5] A házi segítségnyújtáshoz kapcsolódó támogatás vonatkozásában a felperes kifejtette, hogy a szolgáltató intézmény vezetője a Szocvtv. 136. § (7) bekezdése által előírt határidőben 2015. december 31. napjáig elvégezte a házi gondozás keretében ellátott személyek gondozási szükségletének felülvizsgálatát, s annak eredménye rögzítésre került az igénybevevői nyilvántartásban (KENYSZI), azonban az intézmény adminisztrátora később észlelte, hogy a felvitt pontszámok nem láthatóak a rendszerben, ezért 2016. március 17-én ismételten rögzítette azokat. A felperes keresete szerint a KENYSZI rendszer semmilyen hibajelzést nem küldött, mindeközben a szolgáltatást az intézmény ténylegesen és folyamatosan nyújtotta az ellátottak részére, s a manuális ellenőrzést megelőzően nem derült fény a pontszámok hiányára. A 2016. február 1. napjára vonatkozó, ugyanezen napon rögzített napi jelentés szerint 7 fő személyi gondozásban és szociális segítségben, 4 fő pedig csak szociális segítségben részesült, további 1 személy rendelkezett megállapodással személyi gondozásra, de azt kórházi kezelése miatt 2016. február 1. napján nem vette igénybe. A szolgáltató 2016. február 17. napján önrevíziót hajtott végre, melynek eredményeként a 2016. február 1. napján személyi gondozásban és szociális segítségben részesült ellátottak számát 9 főre módosította. A napi jelentésből, valamint az utólag önrevízió útján beküldött adatokból egyértelműen megállapítható, hogy a 13 főből 9 fő személyi gondozásban és szociális segítségben, 4 fő pedig csak szociális segítségben részesült. Előadta még, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal Gyámügyi és Igazságügyi Főosztály Szociális és Gyámügyi Osztálya az egyéb érdekeltől szolgáltató engedélye által biztosított házi segítségnyújtás szolgáltatás, szolgáltatói nyilvántartásban szereplő adatait hivatalból 2017. január 1-ei hatállyal akként módosította, hogy a házi segítségnyújtás szolgáltatáson belül személyi gondozásban ellátott személyek törvény erejénél fogva befogadott számát az NRSZH által 2016. december 21. napján rendelkezésre bocsátott adatok alapján 0 főben állapította meg. E döntés ellen a felperes fellebbezéssel élt, melyet az Emberi Erőforrások Minisztériuma elutasított.

[6] A keresetében kifejtette, hogy az egyházi státuszának az átjegyzés időpontjára visszamenőleges hatállyal történő kijavítása iránt a Nyíregyházi Törvényszékhez kérelmet nyújtott be. A törvényszék a kérelmét elutasította, amely ellen fellebbezett. A fellebbezési eljárás a Debreceni Ítélőtábla előtt Pkf.II.20.021/2018. számon volt folyamatban. A felperes indítványozta a jelen per tárgyalásának felfüggesztését a Debreceni Ítélőtábla és a Kúria előtt folyamatban lévő eljárások jogerős befejezéséig. A bíróság ennek megfelelően a 2018. április 4-én kelt 14.K.32.114/2017/12.I. számú végzésével a per tárgyalását folyamatban lévő eljárások befejezéséig felfüggesztette. A Kúria a Pfv.IV.20.972/2018/7. sz. végzésével a Debreceni Ítélőtábla Pkf.II.20.021/2018/2. számú végzését hatályában fenntartotta, továbbá a Kfv.III.37.152/2018/5. sz. ítéletével a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15.K.27.311/2017/6. sz. ítéletét hatályában fenntartotta. Ezzel a felfüggesztés oka megszűnt.

[7] A felperes csatolta az iratokhoz a Fővárosi Törvényszékhez 2019. júliusában benyújtott kérelmét is, amelyben az Ehtv. 2019. április 15. napján hatályba lépett rendelkezései alapján kérte a bejegyzett, illetve nyilvántartásba vett egyházkénti bejegyzését. A Fővárosi Törvényszék a 9.Pk.60.573/2019/6. számú végzésével az eljárást felfüggesztette a tárgyi szervezet vallási egyesületté alakulására és a szükséges adatváltozások bejegyzésére vonatkozó változásbejegyzési eljárás jogerős befejezéséig, ideértve az esetleges kijavítás, illetve kiegészítés tárgyában hozott végzés jogerőre emelkedését is. A felperes kérte a per erre tekintettel történő ismételt felfüggesztését, de időközben a változásbejegyzési eljárás felfüggesztése is megszűnt.

[8] Az alperes ellenkérelmében a vitatott határozatában foglalt jogi érveit fenntartotta, s egyúttal a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Az elsőfokú ítélet

[9] A Fővárosi Törvényszék 2020. augusztus 27. napján kelt 19.K.701.803/2020/8. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[10] A döntés kiemeli, hogy a Kvtv. 41. § (2) bekezdése alapján a Szocvtv. 4. § (1) bekezdés m) pont mb) alpontjában és a Gyvt. 5. § s) pont sb) alpontjában meghatározott szociális és gyermekjóléti, gyermekvédelmi közfeladatot ellátó intézményt fenntartó egyházi jogi személy az egyházak hitéleti és közcélú tevékenységének anyagi feltételeiről szóló törvény szerinti kiegészítő támogatásra jogosult. E kiegészítő támogatás mértéke - a 2. melléklet III. pont 3. alpont l)-m) pontjai kivételével - az (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti támogatás 71,4%-a. Ehhez kapcsolódóan hivatkozott az egyházak hitéleti és közcélú tevékenységének anyagi feltételeiről szóló 1997. évi CXXIV. törvény (a továbbiakban: Eft.) 6. § (1) bekezdésére, mely szerint a bevett egyház további támogatásra (a továbbiakban: kiegészítő támogatás) jogosult, amelynek alapja a közszolgáltatásokban részesülők azon döntése, ahogyan az egyházi intézmények közszolgáltatásait igénybe veszik. Ugyanakkor a döntés kitért arra, hogy az egyházi kiegészítő támogatásra a Kvtv. alapján csak egyházi jogi személy jogosult, ekként a

közigazgatási jogvita érdemében a bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes egyházi jogi személy-e, vagy az Abh. alapján annak tekintendő-e.

[11] Az Ehtv.-nek a kérelem benyújtásakor hatályos 10.§-a szerint egyházi jogi személy a bevett egyház és annak belső egyházi jogi személye, mely bevett egyházakat a törvény melléklete tartalmazza. A döntés megállapította, hogy a felperes az Ehtv. mellékletében – sem a kérelem benyújtásakor, sem a döntés meghozatalakor – nem szerepelt, ezért felperes az Ehtv. rendelkezésein keresztül a Kvtv. 41. § (2) bekezdésének megfelelő igénylőnek nem minősül.

[12] Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy az Abh. tükrében a felperes a kérelemmel érintett kiegészítő támogatásra jogosult egyházi jogi személynek tekinthető-e. E körben hivatkozott a Kúria Kfv.V.35.415/2016/4. számú ítéletére, mely szerint önmagában az Abh. alapján a felperes nem nyerte vissza egyházi jogállását. A bíróság rögzítette, hogy nem csak az Ehtv.-nek a kérelem benyújtásakor és a döntés meghozatalakor hatályos rendelkezéseit, de az Eft. és a Kvtv. rendelkezéseit is figyelembe kellett vennie a támogatásra való jogosultság kérdésében. Az Eft. 6. § (1) bekezdésének 2019. április 15. után is változatlan megszövegezéséből az következik, hogy az egyházi jogi személyek körének Abh-val kikényszerített bővítése ellenére a kiegészítő támogatásra való jogosultságot a jogalkotó kizárólag a bevett egyházak számára kívánta fenntartani.

[13] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy sem a bírói gyakorlat, sem az alkalmazandó jogszabályok alapján nem lehet a felperesre a Kvtv. 41. § (2) bekezdése alkalmazásában releváns egyházi jogi személyként (bevett egyházként) tekintsen. Az ügy megítélése szempontjából ezért nem volt jelentősége annak, hogy a felperes a jogi státusza rendezése érdekében milyen eljárásokat kezdeményezett, és milyen eljárások vannak folyamatban.

[14] A házi segítségnyújtás támogatás körében hivatkozott a Kúriai Kfv.IV.37.152/2018/5. sz. ítéletének indokolására, mely szerint nem vitatható tény, hogy a KENYSZI rendszer 2016. február 1-jén éppen az adatrögzítés késedelmes teljesítése miatt nem tartalmazott adatot arra vonatkozóan, hogy hány ellátott rendelkezett személygondozásra vonatkozó megállapodással. Továbbá arra is, hogy a napi jelentések vizsgálata alapján nem lehetett pontosan meghatározni a személyi gondozásra megállapodással rendelkező ellátottak számát, mivel adott esetben a megállapodással rendelkező ellátottak nem minden nap vették igénybe a szolgáltatást. A szolgáltatásnyújtás napi adataiból ezért a Szocvtv. 138. § (5) bekezdése szerinti házi segítségnyújtásra befogadott ellátotti létszámra vonatkozóan egzakt adat nem volt kinyerhető. Végezetül hivatkozott a Kúria azon álláspontjára, mely szerint a normatív állami támogatás felhasználása akkor jogszerű, ha az ellátás tényleges nyújtása mellett a szolgáltató eleget tesz valamennyi jogszabályi kötelezettségének, illetve, ha a költségvetési források felhasználása a jogszerű adatszolgáltatásra tekintettel követhető és átlátható, illetve ellenőrizhető. Ennek elengedhetetlen feltétele az adminisztratív kötelezettségek teljesítése is, amelynek a felperes a házi segítségnyújtás vonatkozásában nem tett eleget.

[15] Mindezekre tekintettel a bíróság megállapította, hogy az alperes helyesen tárta fel az ügyben irányadó tényállást, a vonatkozó jogszabályok helyes értelmezése és alkalmazása alapján megfelelő jogi következtetéseket vont le, határozata jogszerű rendelkezéseket tartalmazott. Így a bíróság a keresetet, mint érdemben alaptalant elutasította.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben egyfelől kérte, hogy a Kúria a közigazgatási cselekményre kiterjedően helyezze hatályon kívül az ítéletet és utasítsa az alperest új eljárásra és új határozat hozatalára, másodlagosan kérte a Fővárosi Törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróság új eljárásra utasítását.

[17] Felperes kérelmét arra alapítja, hogy az alperes, valamint az első fokon eljáró bíróság az ügy tényállását hiányosan tárta fel, tényből tényre helytelenül következtetett, valamint a feltárt tényállásból helytelen jogi következtetést vont le, ekként megsértette az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 39. § (1) bekezdését.

[18] Előadta, hogy a felperes az Abh. alapján 2012. január 1-re visszamenőleges hatállyal egyháznak minősül, melyre tekintettel az egyházi kiegészítő támogatásra is jogosult. A Abh. - részben a felperes indítványára – az Ehtv. több rendelkezését a hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal megsemmisítette, illetve megállapította, hogy azok a hatálybalépésüktől kezdődően nem alkalmazhatóak. Ennek értelmében a 8/2012. (II. 29.) OGY határozatban felsorolt szervezetek jogosultságaik tekintetében az Ehtv. mellékletében szereplő egyházakkal azonos jogállással bírnak. Álláspontja szerint az Abh. rendelkezését sem az eljáró közigazgatási hatóság, a bíróság, illetve a Kúria sem hagyhatja figyelmen kívül, pusztán azért, mert a jogalkotó elmulasztotta a teljes jogszabályi környezet (pl. a szociális törvény) AB határozatnak megfelelő módosítását.

[19] A felperes kérelme szerint az elsőfokú bíróság a 2011. évi CLI. törvény 39. § (1) bekezdésének megsértésével járt el, amikor figyelmen kívül hagyta az Abh. rendelkezéseit. Hivatkozott továbbá arra, hogy a Kúria a felperes státuszával összefüggő peres eljárásokban hozott Kfv.V.35.719/2016/5. és Kfv.I.35.004/2017/8. sz. határozataiban – a felperes részére történt Szja 1% felajánlásáról szóló adózói nyilatkozat érvényessége körében - megállapította, hogy a jogalkalmazó szervek nem hagyhatják figyelmen az Abh. rendelkezéseit, az Alkotmánybíróság döntése ugyanis az ABtv. 39.§ (1) bekezdése alapján mindenkire nézve kötelező.

[20] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtott be.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[22] Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálja felül. A Kp. 85. § (2) bekezdése alapján a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja.

[23] Jelen ügyben a felülvizsgálati kérelem alapján a Kúriának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes által hivatkozott jogszabályok és bírósági döntések alapján a felperes jogosult-e az Eft. 6. § (1) bekezdése, illetve a Kvtv. 41. § (2) bekezdése szerinti egyházi kiegészítő támogatásra.

[24] A Kvtv. 41. § (2) bekezdése szerint a Szocvtv. 4. § (1) bekezdés m) pont mb) alpontjában és a Gyvt. 5. § s) pont sb) alpontjában meghatározott szociális és gyermekjóléti, gyermekvédelmi közfeladatot ellátó intézményt fenntartó egyházi jogi személy az egyházak hitéleti és közcélú tevékenységének anyagi feltételeiről szóló törvény szerinti kiegészítő támogatásra jogosult. E kiegészítő támogatás mértéke - a 2. melléklet III. pont 3. alpont l)-m) pontjai kivételével - az (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti támogatás 71,4%-a.

[25] Az Ehtv. ügyben alkalmazandó, akkor hatályos 10. §-a alapján egyházi jogi személy a bevett egyház és annak jogi személye. Az Eft. 6. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bevett egyház kiegészítő támogatásra jogosult, amelynek alapja a közszolgáltatásokban részesülők azon döntése, ahogyan az egyházi intézmények közszolgáltatásait igénybe veszik.

[26] Az Abh. által érintett szervezetek egyházi jogi személyként (egyházi fenntartóként) való elismerése kérdését a Kúria már több döntésében (Kfv.IV.35.352/2015/5., Kfv.III.35.367/2014/5., Kfv.II.37.893/2015/2., Kfv.IV.35.285/2015/5., Kfv.IV. 35.305/2017/3) vizsgálta. Hasonlóan ezekhez, a Kúria jelen ügyben is megállapítja, hogy a felperes helytállóan hivatkozott az Abh. indokolásában foglaltakra, miszerint a 8/2012. (II. 29.) OGY határozatban megjelölt egyházak egyházi jogállásukat nem veszítették el, ezért egyesületté történő átalakulásuk nem volt kikényszeríthető. A Kúria korábbi, hasonló jogkérdés kapcsán,

az Ehtv. akkori és még a jelen ügyben is alkalmazandó szabályai szerint az egyházi elismerés rendszerét több döntésében vizsgálta. A Kfv.IV.35.352/2015/5., a Kfv.III.35.367/2014/5., a Kfv.II.37.893/2015/2., a Kfv.II.37.124/2015/6., a Kfv.III.37.515/2015/6., a Kfv.II.37.649/2014/7., a Kfv.IV.35.285/2015/5. számú ítéletek indokolásában megállapította, hogy az Ehtv. 6. § ezen ügyekben alkalmazandó időállapota szerint csak az Országgyűlés által elismert egyházak voltak bevett egyházaknak tekinthetők.

[27] Az alperes határozatában a felperes kiegészítő támogatás iránti kérelmét a Kvtv., az Eftv. és az Ehtv. rendelkezésre hivatkozva azért utasította el, mert a felperes nem bevett egyház, illetve nem olyan egyháznak a belső jogi személye, amely az Ehtv. mellékletében feltüntetésre került. Az Ehtv. 14/C. §-a szerint az egyház elismerésével kapcsolatos törvényjavaslat, illetve határozati javaslat vonatkozásában azok benyújtástól számított 60 napon belül az Országgyűlés döntését írja elő. Az Alkotmánybíróság 36/2017. (XII. 29.) AB határozatának [61]–[62] pontjában ugyanakkor – hivatalból eljárva – megállapította, hogy a jogalkotó részéről mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség áll fenn, mivel az Országgyűlés nem alkotta meg az Ehtv. 14/C. §-a szerinti – vallási tevékenységet végző szervezet egyházként történő elismerésének eljárásban előírt – döntési határidő elmulasztása esetére alkalmazandó eljárás szabályát.

[28] E tényeknek azonban nincsen kihatása arra a körülményre, hogy a felperes a jogosultsági időszakban nem szerepelt a bevett egyházak Ehtv. 16. és 17. §-i szerinti miniszteri nyilvántartásában. A Kúria ezzel kapcsolatban az elsőfokú bírósági döntéssel egyezően megállapítja, hogy a korábbi jogalkotói mulasztás pótlására a jogalkalmazónak nincs lehetősége.

[29] A Kúria emlékeztet arra, hogy az Alkotmánybíróság határozatának meghozatalát követően az Alaptörvénynek az ügy megítélését illetően releváns rendelkezései azonban módosultak. A 3310/2018. (X. 16.) AB határozat és a 3047/2019. (III. 14.) AB határozat (a továbbiakban: Abh. 2019.) foglalkozik is ennek kapcsán az AB-határozatok erga omnes hatályával. Eszerint figyelembe kell venni az Alaptörvény változását is (Abh 2019., [21]), azaz jelen esetben azt, hogy az Abh. után hatályba lépett az Alaptörvény negyedik módosítása, amely már sarkalatos törvényi elismeréshez kötötte az egyházi státuszt. Majd pedig – 2013. október 1-jén – hatályba lépett az Alaptörvény ötödik módosítása is, amely a sarkalatos törvényben elismert egyházakat bevett egyházzá nevezte át. Ekként ha az Alkotmánybíróság határozatának meghozatalát követően az Alaptörvény releváns rendelkezése módosul, akkor a bírói döntés nem alapítható kizárólag a korábbi AB-határozattal való ellentétre, mivel a jogalkalmazónak figyelemmel kell lennie az Alaptörvény változására is (Abh 2019., [22]) annak hatálya alatt.

[30] A megállapított alaptörvény-ellenességre tekintettel keletkezett igények érvényesítésére más eljárások mindazonáltal rendelkezésre állhatnak, mint ahogyan ez az Emberi Jogok Európai Bíróságának a *felperes1 kontra Magyarország* ügyben meghozott 2017. április 25-i ítéletéből (ECLI:CE:ECHR:2017:0425JUD005497712) is kiderül.

[31] A felperes azon kifogásával kapcsolatban, mely a tényállás feltáratlanságát és a tényekből levont helytelen következtetéseket illeti, a Kúria megállapítja, hogy az elsőfokú bíróságnak nem kellett vizsgálnia a szolgáltatás megvalósítása ténylegességének további körülményeit, mivel maga a felperes is elismerte, hogy mulasztás okán a jogszabály által megkövetelt határidőre és módon az adatok nyilvántartásba történő rögzítése elmaradt.

[32] Az Átr. - kérem benyújtása és elbírálásakor hatályos - 3. § (3) bekezdése szerint a fenntartó olyan engedélyes, illetve szolgáltatás után igényelhet támogatást, amely

- a) a tárgyévben jogerősen be van jegyezve a szolgáltatói nyilvántartásba,
- b) – a támogatott lakhatás, valamint az Szt. 58/A. § (2d) bekezdésében és a Gyvt. 145. § (2b) bekezdésében foglaltak kivételével – a tárgyévben befogadást nyert, és
- c) megfelel a jogosultság jogszabályban meghatározott egyéb feltételeinek.

[33] A KENYSZI nyilvántartás közhiteles nyilvántartás, amelyben a rögzített adatok a valóságnak megfelelően szerepelnek, aminek tekintetében az adatok szolgáltatásnyújtás valóságos paramétereinek megfelelő rendelkezésre állása a felperes felelőssége. Tekintettel arra a fentebb idézett követelményre, hogy a költségvetési források felhasználása követhető kell, hogy legyen, a hátrányos jogkövetkezmények érvényesítésének az ekképpen megállapított (jogellenes) helyzet, már önmagában is megfelelő alapul szolgált. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen szorítkozott annak megállapítására, hogy az alperes helyesen tárta fel az ügyben irányadó tényállást, a vonatkozó jogszabályok helyes értelmezése és alkalmazása alapján törvényes jogi következtetéseket vont le, határozata jogszerű rendelkezéseket tartalmazott.

[34] A fentiek alapján a Kúria a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[35] *Bevett egyháznak az Országgyűlés által elismert egyház minősül.*

Záró rész

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el, a felek ilyen irányú kérelmének hiányában, illetve, mert maga sem tartotta szükségesnek tárgyalás tartását.

[37] Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, így arról nem kellett határozni. A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján személyes illetékmentességben részesül. Erre tekintettel a tárgyi illetékfeljegyzési jog alapján le nem rótt, az Itv. 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű, a

39. § (3) bekezdés d) pontja alapján számított és a 62. § (1) bekezdés h) pontja értelmében feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

[38] Az ítélet ellen a Kp. 116. § d) pontjára figyelemmel nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2021. március 9.

Dr. Balogh Zsolt a tanács elnöke, Dr. Kiss Árpád Lajos előadó bíró, Dr. Horváth Tamás bíró